

Kedilerini Kakırmak

kedilerin şairi misin sen Tuana Atalay?
nedir derdin bu tüylülerle?

"tuana kendini çok iyi bir şair sanıyor
ne yalan söyleyeyim, hak ediyor
bu yüzden yazmaya devam ediyor
bu manya ı okuyan kimse yoktu en başta
kendi yazd   şiiri okuyup a lardı
dayanamayıp bir tane daha yazardı
siz ona bakmayın
eme ine aldanmayın
ama en az onun kadar kuruntulu olabilirsiniz eğer
kendinizi ve kedilerinizi sevebilirsiniz eğer
hani en azından oraya yakla abilirsiniz eğer
kabullenif gibi, umut da doğal bi' şey"

Tuana
Atalay

· Kedilerini Kaçırnak

© 2026 Tuana Atalay

Bu kitapta yer alan tüm şiirler, metinler ve tasarım öğeleri eser sahibine aittir.

Eser sahibinin yazılı izni olmadan kitabın tamamı veya herhangi bir kısmı kopyalanamaz, çoğaltılamaz, başka platformlarda yayımlanamaz veya ticari amaçla kullanılamaz.

İlk dijital baskı · 2026

Kapak tasarımı: Tuana Atalay

İletişim: tuana.atalay.work@gmail.com

· tuanaatalay.com

Bayat Şiir, Taze Şair

"İyi bir şair olmamalıyım

Yaşananları bir daha yaşatmayayım

Kötü şairler kalalım yeter ki sen ve ben

Yeter ki o ülkeyi yaşamayalım"

Atalay tuananın kaderi belliydi belki

Kederi yaşamadığından

Mahkumdu kaderi yaşatanlardan

Anlayıp anlatmaktı görevi

Kötü şair kalmalıydı kendisi

İyi şair olursa bu topraklar değişmemiş demekti

Hiçbir şey görmemiş taze şair

Cahil kaldığınca bayat şiirler yazabilmeli

Yirmi bir yıl iki kara kaplı defter

Acıdan süzülmemiş gözler

Ya da kanıksamış bu eller

Korkuyla dol, n'olur ürper

Evini böyle gördüğünde

Sakin unutma olan biteni

Kimse olmamalı altıok metini bu devrin

O tarihin tekerrürü olmamalı Devrim

Paşam

paşam
ben iyi bir şair bile değilim
bu ülkeye ne fayda sağlayabilirim?
ölüp gitsem erkenden
bilirim bakmazsın suratımıza
yapabileceğimizi bildiğinden

başka gayem yok
sessizliğe büründüğümüzde
öyle değersiz hissettiğimde
dilime ve kendime
ülkeme ve çocuklarına
seni hatırlarım
iyi bir şair olduğuma inanırım
şayet bir gün çaresiz kalırsam
yine seni hatırlarım
ben o kadar güçlü değilim paşam
yine sana ağlarım
birilerini beklemesek de
yine sen diye ağlarız

İzmir'e Sözüm Var

tüm bendimi silmek istemiyorum
ama yaşamak istiyorum
İzmir al beni kollarına ve sarıl
başka kimsem yok(!)
sonuçta zengin ve şımarık bir kız olmalıyım
tabii bunu da atlatırım

İzmir sonunda hayalimdeki gibi
kavuştuk o küçük odada
ne sen sor ne ben söyleyeyim
özlemedim dersem bile
bakma sakın gözlerime

hecelerini saymak bile istemem İzmir
öylesine yorgun
öylesine kırgınım
büyüttüğüm bu ruhu sulamam
senin bana yardımın lazım
kaybedemeyiz özümün çiçeğini
senin beni kollaman lazım

bu sana sözümdür kesin
dönersem yolumdan
sakın affetme beni İzmir

Derdin Ne?

kedilerin şairi misin sen Tuana Atalay?

nedir derdin bu tüylülerle?

tuana kedilere dokunamıyor

sevmediğinden değil ya

kızıp tırmalarlar

hastane hastane gezmesin diye

yağmurda eve dönen biri yok peşinde

ondan diyorum ya sana:

nedir derdin bu tüylülerle?

tuana kediler hariç kimseye şiir yazamıyor

sevip kavuşamadığı tek hayvan o olsa gerek

böceklerle de güzel şiirler yazılır kuzucu'm diyorum

onlara kavuşabildin mi sanki?

yazarım Devrim, ne var bunda diyor

bir bakmışım sonra

küçültmüş kendini bir karıncaya

yazsam yazsam

çalışkan karıncanın dramını yazarım diyor

tuana yazmayı sevdiği için yaşamak zorunda kalıyor

yazmadan da yaşayamıyor

her an kendini sınıyor

bir yandan aşk da yoruyor

n'olcak en fazla kafayı yerim diyor

ben biliyorum, kesin o da biliyor

soruyorum kendime:

n'oluyor bu kadına da

bu kadar umutlu bakabiliyor

şu soluksuz kalan hayata?

n'oldu bu kadına da

umut timsali oluverdi başımıza?

tuana kendini çok iyi bir şair sanıyor
ne yalan söyleyeyim, hak ediyor
bu yüzden yazmaya devam ediyor
bu manyağı okuyan kimse yoktu en başta
kendi yazdığı şiiri okuyup ağladı
dayanamayıp bir tane daha yazardı
siz ona bakmayın
emeğine aldanmayın
ama en az onun kadar kuruntulu olabilirsiniz eğer
kendinizi ve kedilerinizi sevebilirsiniz eğer
hani en azından oraya yaklaşabilirsiniz eğer
kabulleniş gibi, umut da doğal bi' şey

Kedileri de Seveceğiz

"kirpikleri güzel adam

sana ne şiirler yazarım

sana bizzat değil hâşâ!

kirpiklerine yazarım"

ve sanırım...

benden önce yazanların da kellesini alırım!

evet,

siyah kedinin bıyıklarına bir şiir yazdık bugün

Devrim ve de ben

o istemedi yazmayı

çizdik işte anlasın o kadarını

Devrim dedim sen bilmezsin

canlıya canan diyen şairleri

biz de onlardan olacağız

kedileri de seveceğiz

bizim birimiz onların kaçına denk gelse bile

kedi gelir seni ısırır Devrim

siyah diye midir derdin?

bilirsin huyunu onların

bilmez ne yaptığını

vahşi bal gözlü siyah kedim

ben elbet bir gün giderim

şiirlerim kalır sana

bi' de devrimim

Aşkın Kendisi İçindeymiş

"o sen değilsin di'mi
o güzel bakışlar
o simsiyah saçlar
sen değilsin di'mi?"

Devrim ben ağlayınca bana sarılıyor
çok üzülürsem de senin kılığına giriyor
ben bu yalanı seziyorum sonunda
onun bakışlarında
sende olmayan bir merhamet
benden çıkan bir yorgunluk var aslında
ne zaman kendimi unutup seni düşlesem
son sahnede ağlayıp sana yetişsem
ben bu naifliği nerede görsem tanırım
o sen değilsin sanırım

o sensin, deyince bana
senin yüzün silinir
güzeller güzeli Devriminki belirir
kendi kendime söylesem inanmıyormuşum
ondan Devrim bu saçmalığa katlanır
simsiyah saçları çok sevdiğimi bildiğinden
bana onların dilinden masallar anlatır

Sevilesi Saçlar

saçlarımı tara Devrim
yine baş başayız
kimsem yok benim

yorgun savaşçısıyım devrimimin

ellerim yok ki benim

saçlarım yok ki okşanasın
bir akşam vakti
nasıl uyum var ama!
düşüncelerimin noktasında sen'le
gözüm buğulansın

sevilesi saçlarım mı var benim
onları tara da öğreneyim
bir tek sen varsın Devrimim

...

tekir bir kedi koynumdaydı daha dün gece

masamın tam karşısına oturdu yemekte

sonra dedi ki sinsice:

aşk bir kıpırtı

en derinlerimde

onsuz yapamam

beni bilmese bile

aşk bir fısıltı

görmeyene vesvese

duymayana vızıltı

rüzgar kulağına değmese de

aşk bir hayal

hayalin hazzı

ve hazzın varlığı

varlığının azlığı

sonrasında aşk bir kaçış

kendinden kime

kimden neye

niye ve nereye

Yalnızlığın, Saçların ve Mutluluğun

"bu yalnızlık
başımda bir ağrı
içimde bir uyuşukluk
sonrasında ölüm gibi bir mutluluk"

saçlarımı sevebilirim belki diye uzatıyorum
başım ağrıyor toplayınca
önleri seyrelimiş
çok ağır geliyor salınca
bu saçlar kısalınca
farkındayım ben de
bir şeyler kopacak içimde
hazır değilim istesem de
bu saçlar güzel görünse bile
or'dalar sırf sen sev diye

katlanamıyorum bu saçlara
kimse sevmeyince
güzel görünse bile

bana hep bir şeyler hatırlatır
...
öyle gereksizim ki bazen
herkes söylüyor zaten
derdin dert değil!
yani, ben
bi' gerizekalının tekiyim esasen!

derdimin dert olmadığını
anlardım herhalde yazdan evvel

ama ne kucaklardı beni o mutluluk
son basamağında
yolun başındakiler ağlarken
ne güzel anarlardı beni sonunda

Kim bu Devrim?

İsteddiği kadar söylesin sevdiceğin
sen sevilemezsin

onlar tabii ki de haklı!
niye sevilesin?

neyin sevilsin?

bunca yıl kim sana ne dedi bilmiyorum,
şımarık ve laf bilmezsin!
ölene dek de böyle gidersin!
kimse çekmez senin kahrını
kendin bile çekemezsin!

Çürük

Devrim yalvarırım konuş benimle

beni kendine getir artık

"Seni tanıyamıyorum."

bizi buluştur artık

neyi, nasıl yapacağımı bilmiyorum

sen kimsin ve kimin düşüncelerisin?

kimin düşüncelerinde bizleriz?

içi çürük birer tazeyiz

bayatlamış şiirlerimde

birsürü hata yaptım

hepsini de yazdım Devrim

n'olur dünya bizim etrafımızda dönmesin!

Devrim biz gerçekten sevelemez olabilir miyiz?

Devrim ben bazen çok saçmalıyorum

sevelemez olduğumu unutuyorum

fazla umutlu bakıyorum

Devrim bence ben,

bize bizden başkasını kabul edemiyorum

neden aşık olamıyorum?

yoruldum mu bugün?

sadece şu an ve bu şiiri yazarken,

yorgun muyum gülüm?

gerçeklik neyi kastederdi

emin olamıyorum

ben aşağılık biri miyim Devrim?

buna dayanamıyorum

ben ezik biriyim sanki Devrim

olduğumdan büyüğüm

yaşadıklarımın küçüğüm

n'olur bizi unutma Devrim

hissettiğimizden büyük oynuyoruz

benim hayatım

gerçek olacak bi' yalan Devrim

İzmir'e Yazılan Aşk Mektubu

"Ya Konak'ta yaşamalıyım
Karşıyaka'yı seyredebilmek için
Ya da Karşıyaka'da kalmalıyım
Bir yüzyıl daha doyamamak için"

Beş altı yıl
Yedi sekiz on yıl
Biraz daha İzmir'de yaşamalıyım
Kaç yüz kere yürüdüm kıyılarını bir bilseniz
Ha birileriyle mutlu olduğumdan değil hâşâ!
Kendi kendime kalabildiğim İzmirim
Ondan seni çok çok sevebilirim

Acaba bu kadar çok boş vaktim olacak mı?
Olmasa da yine seni sevebilecek miyim İzmirim?

Kaç kez yürüdüm bu kıyıları ben bilirim
Bin kez gördüğüm detayları
Ancak size anlatmaya çalışabilirim

Bu deniz manzaralı balkonlu evleri
Çıkmalarını beklerim içindeki sakinleri
Neden çıkmıyorsunuz balkonlarınıza?
Orada yaşamak isteyenlerin hayalleri var! (isteyenlerin ahı varken!)

Ben de nankör olur muydum acaba
Her sabah Karşıyaka'ya uyandığımda
Ondan mı tatlı, kendisi çok uzaklarda
Ah Karşıyaka ah!
Beni kendime delirtiyorsun mutlaka
Bir şans, bir ihtimal yok ki hayatta!

Ben nasıl yüz kere geçtiysem bu kıyılardan
Kalabalığında isteğimden kaybolduysam
Oltalarını bekleyen balıkçılar da ondandır
Sanırım buralara doyamayan bir bizler varız
Beni de en iyi anlayan onlardır

En güzel
En hırçın havalarında
Hep buradayım
Karşıyaka yine baş başayız
Seninle kesinlikle tanışmalıyız!

Ya izlemeliyim seni Konak'ta

Ya da kalmalıyım burada

Neden doyamıyorum sana?

Yapayalnız kıyılarında

Daha mutlu olamam, inan bana

Onca yeri gör, gez:

Yine de İzmir'den kopama!

Yıllar önceki akılsız kafan ne derdi acaba sana?

Yıllanmış aşıklar

Yıllanmayı bekleyip saf kalanlar

Hepsi bu sahilde kol kolalar

Bin defa doyamadığım manzaraya

Bir daha bakmaya kıyamayanlar

Hayali bile ürpertir

Öyle bir şehirdir işte İzmir

Dalgalarda ölmeli

Dalgalarında ölmeli

Dalgalarına ölmeli

Dalgalar özgürlüktü belki

Özgürlük bile daha manidar şimdi

İzmir'de özgür olmanın kıymetini bilmeli

Özgürlük bile daha manidar şimdi

Vapurlar geçerken

Batarken güneşim

Her bir ışık gözümü alırken

dalgalarıyla bakışırken İzmirim

Sensiz ne hallerdeyim?

Sanırım ben yalnızlığımı
Hele ki İzmir'deki yalnızlığımı
Veyahut İzmir'deyken yalnızlığı
Konak'ta Karşıyaka'yı
Şiirler attettiğim kıyıları
Yalnızlık ne ki?
Sanırım ben İzmir'i daha çok seviyorum

Kıyıları yalnız seyreden kadınları
Küçük balıkları bekleyen büyük oltaları
Yalnızlıkları taşıyan dalgaları
Kol kola gezinen aşıkları
Benim gibi sevenleri satırları
Sanırım İzmir tüm bu anıları
Bana yazdırabildiğinden,
Sanırım burada sanatçı kalabildiğimden
Kendim olabildiğimden
Sanat olmadan ben ne ki?
İzmir olmadan kim olsun?
Sanırım bazen İzmir beni daha çok seviyor

Sanırım birileri
Ben olduğum için beni
İzmir olduğu için İzmir'i
Sevebilir gibi

Şu aralar buradan gidersem
Sevebilir miyim kendimi?
Yakın gelecek ve de geçmişte
Ne çok özlemişim İzmir'i

"Ne tatlı kız değil mi?"
Bakın, bunları ben değil İzmir söylüyor
Cadde sonu köşelerinde oturduğum banklar
Gülücük saçtığım tatlı kadınlar
Ben değil, önce İzmir seviyordu beni
Kara elmasım alınmasın
Dalgalara kanıp onu unuttum sanmasın
Buradan geçen vapurlar bile
Senin adını taşırlar üstlerinde

Sakin seni unuttum diye üzülme!
Özlerim, seni yaşarken bile

Eski Aşık

"burası boş mu ?

ah, evet"

"kiminle konuşuyorsun?

eski bir aşığı gördüm

nasıldı?

eskisi kadar güzel

her zaman öyledir"

eski bir aşığı gördüm yanımda

oturmak isteyen bakışlarla

aynı ten ve aynı endamla

tutup bırakmadığın yakamda

eski bir aşkı gördüm parmak uçlarında

ilk defa hissettiğim ürkek bakışlarında

ölmeliydim o an yanında

m bile diyemeden uyuduğum kollarında

eski bir kokuyu duydum çok yakında

bileklerinden gelen o koku şimdi burnumda

bir sevdicek büyüttüm kursağımda

nasıl gelebildin bu kadar yakınıma?

eski bir umudu yokladım koynunda

büyüttüğün filizi suladım yokluğunda

içimde bi' o vardı bir de bi' kedi kucağımda

yalnızlığımı kanıksadım artık bıraktığımız anılarda

bir kıvılcım var şimdi karşımda

soluklanamadığım İzmirimizin sularında

aynı hikayeyi yazdığımız aynı sokaklarda

hayatın kavuşturamadığı hisler vardı

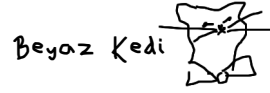
tam da aşkı aradığımız deniz kıyısında

bir iki söze hasret kaldım şimdi ben

doyamadığım dudaklarında

İzmirim insanı doyumsuz kıldığında

düşlüyorum kendimi doyamadığım dudaklarında

"beyaz pofidik bir kedi
papyon var boynunda
gel alayım seni kollarıma"

sesi güzel tüyleri pamuk
beyaz bir kedi var koynumda
bakışları kadar gözleri de güzel
kim bilir bana
neler neler der?

ah beyaz tüylü pofidik kedim
sen benim hasretim
yanaklarımın kızarıklığı
mutlu günlerimsin

beyaz pofidik kedi taktı papyonunu
ve kollarıma atıldı
bunu önce ben
sonra da o çok isteyip
yanımda kalacaktı

bu beyaz kedi, kedidir tabii
gün gelir kaçır, bırakır beni
ben de seversem eğer onu
beklerim dönsün diye pisiyi

nice beyaz kediler gelir kapıma
alıp severim onları bir başıma
heyt be hayat, sen ne kadar tatlısın
bu kediler gibi başıma belasın!

varsın onlar dolaşıp dursun
kimi seilmeye yüz bulsun
benim sevdam nicedir hayatın kendisinedir
bırakın beyaz kediler için metaforu olsun!

...

bir kahve avuçlarımin arasında
bir gitar parmaklarının ucunda
biz nereye savruluruz bilmem ama
bembeyaz bir kedi var kucağımda

Hayvanat Bahçesi

bela olsan da başıma
gel otur yanıma
sarıl sonra gözyaşlarıma
bembeyaz bir kedi
yorganımın altında

sabah olup uyanınca
yan yanayız ve uyumak,
uyumak sevgili dostlarım
ne büyük nimet uyuyamayana!

beyaz kedi sündü yavaşça
sevmediğim kazağım gibi olunca
"Yine gelirsin ya?"
derim ve beni tınlamazdı
beyaz kediler gidip de dönmezlermiş
ta ki ben onlardan sıkılana kadar
yenisini bulup eskiyi unutana kadar

sanırım benim kalbim bir hayvanat bahçesi
kimin değil ki?

en çok tüylüler var içinde
kedi, kedi ve tilki
gezinirler dört odanın hepsinde

kedilere çok şiir yazdık
ama tilkiye bir türlü varamadık
bu kaotik hayvanlar aleminde
hepimiz kırgınız birilerine

kırgın olan atlatamaz
yalnız kalan tekrar alışamaz
sevip de kurtulan var mıdır?
sevince kurtaran?

dört odanın hayali hep sorun
bakmışsın tek ben değil
dört ayaklılar bile yorgun
....
sokakta, mutfakta, küçük bir kanepenin dibinde
bir sürü tüylü dolanır peşinde

Ayçiçeđi

"Artık tatlı bir sitemim var
Sana karşı içimde
Heba ettiğın ellerimde
Sana yönelen çiçeğim bedenimde
Ben, gelip ısıldayan güneşim
Sana atfettiğim bahçeler
Meğır yıllardır içimde hapsettiğim
Güzel güzel taneler
Tohumlarını evrene saçıverdiler"

Işığına yöneldiğini sanan o saf çiçek
Tanıyamadı kendi parıltısını
Her şeyini senin güzel yüzüne adadı
Anlamadı
Kuruyup yanmaktaydı bakışınca
Göremediğinden çok yaklaşmıştı
Çok yakın uçmuştu o zamandan
Yeni mevsimler ve sabah olunca
Yeniden doğsaydı, tarihe karışsa
Güzel yüzünde yeniden açsa
Ama artık olmazdı
Sana ne tatlı bir sitemi vardı!
Kızılmaktan bile mutluluk duyardı
İçine döndü, baktı evrene
Yöneldiği kendisiyse
Döne döne kabuklaşıverdi
Sağlam gövdesinde
Şimdi ne paha biçilmezdi!
Kendine her dönüşünde
İstese de istemese de

Yazmaya Devam Etmeliyim!

Şiir yazmaya devam edersem
Mutlu kalabilirim
Ben bile!
Böyle biriyim işte
Sanırım şiir yazmaya devam edebilirsem
Hayatın sırrını bile çözebilirim
En azından yaşayabilirim
Yaşadığımı hissedebilirim
En önemlisi bu!

Bayat şiirler taze şair
O bile mutlu kalabilir!

Gereksizim!

bu dünya, içinde küçük olmayı ne kadar seviyorum!
önemsizim!
ben hiçbir kimseyim!
sahnedeyim, ön sıram bomboş
kimse gelmeyecek, beklemiyorum
oynarsam oyunum benim!
(oynasam da onları görmi'ce'm
gelseler de bilmi'cem)
tüm sahne benim
tüm sahnem benim ve ben hiç kimseyim!

tuananın kedilere çok daha güzel şiirler yazmak için iyi birer sebebi oluyor:

SebeP Bir

hiç şiirler adanmamış sevdiceğe
o güzel gözleri ezberletsem dizelere
sakın merak etme
şiiri seven bir aşık
seni seven bi' deli var dizlerinde

SebeP İki

utancın şairi
utanç içinde
dönüştü bir gecede
utansa da yine
aşkın şairi belki de

SebeP Üç

kollarına kendimi bıraktım
şiiirim artık sensin
şairinim senin
göz kapaklarımı tutsan
parmak uçlarında
sabaha kadar yazsam sana
kurtuldum kollarında
(sanırım ben yazmaya aşığım
yazdırana değil
yazana aşık bir kadınıml!)

ŞAIRİN UMUDU

Yakmalıydım tüm bu defteri elimde
Kendime kızmalıydim:
Yazdığın her kelime boşa diye
Okursan iyileri
Çürük elindeki tüm kelimeleri
Unutma yaşamayı daha bilmediğini

Kussun kalem her tarafına
Asla mı şair olamayacağım, asla?

Yarınların huzuru
Şiir yazabileceğime inandığımda
Üstatların kemiklerini sızlattığımda
Tek dileğim onların hatırında
Bir kuru merhamet
Bir dolu şefkat kalsın
Kalemimin ucu kuruduğunda
Kara kaplı defter beyaza boyansın

Yarınların umudu
Şair olabileceğimi sandığımca
Yalvarırım ki bana kalsın

SEN YİNE DE YAZ ŞAIRİM

Üç şiirden sonra başladı şairimin yası
anladı kavuşamayacak nasıl
sorardı:
kavuşamamak mı
yoksa
yaşatmaya çalışmak mı fasıl

ah be şairim
şimdi anlıyorum neden hiç deneyimlemek istemediğini
elinden gelen bir şey kalmaz diye korkmuşsun sen
ya tabii bu hayatta her şey mümkün değil şimdi
para ve mahlas!
başka bir şey yok ki

ah be şairim
yaz dur anca sen
kabullen
başka nasıl geçecek zaten
başka dert edinsen
yine yazacak bir şey bulursun sen